

Primul meu concurs în străinătate a fost în 1995, în China, unde am evoluat sub comanda antrenorului Ion Cărpinișan. Fusesem trimiși doar noi, împreună cu un coleg, Florin Pescaru. Acolo am avut parte de mai multe experiențe interesante.

Cea dintâi a fost legată de călătoria cu avionul. Pentru mine, aceasta a însemnat, cum se spune, „botezul aerului”. De aceea, eram foarte curioasă să văd cum se va comporta organismul meu, cum voi reacționa la decolare, la zguduieli, la aterizare. N-am avut probleme. Nu suntem noi, gimnastele, obișnuite cu mișcările bruște, cu desprinderile de sol și zborul prin aer... aici era chiar o nimica toată.

Am ajuns cu mult înaintea competiției, asta tocmai datorită curselor aeriene. Pe vremea aceea, zborurile spre China erau mai rare. Doar că preparativele logistice ale chinezilor încă nu erau gata. Așa că a trebuit, timp de câteva zile, să ne pregătim într-o sală oarecare, de la marginea orașului, unde se antrenau în mod obișnuit niște echipe de copii – speranțele lor la afirmare mondială. Acolo am văzut (și am băgat la cap cum se cuvine) ce înseamnă cu adevărat duritatea extremă a unei pregătiri discreționare, în care sportivul nu este decât un obiect supus acțiunilor – de cele mai multe ori brutale, chiar violente – impuse de către antrenori. Acum câțiva ani a circulat pe internet un document cu fotografii de la asemenea ședințe, despre care unii s-au gândit să nu fie vorba și despre ceva trucaje, căci programele de *retușare* permit multe. Nu, nu era nimic contrafăcut; nici măcar exagerat. Am fost și am văzut cu ochii mei cum se desfășoară lucrurile cu fete de 3 și 4 ani. Brrr!... Ceea ce mi s-a părut și mai odios era faptul că nu se fereau de noi, străinii aflați acolo, care priveam și ne îngrozeam. Sau (Doamne ferește!) ceea ce vedeam noi era varianta soft, de protocol...?! M-au trecut, efectiv, fiori pe șira spinării.

De atunci, când mai luam câte una (sau mai multe) peste ceafă, rememoram schingiuirile micuțelor chinezoaice, și-i mulțumeam lui Dumnezeu că trăiesc în România. Apoi, tot acolo, a urmat o altă problemă – constipația cronică. Organismul meu nu

era obișnuit cu atâta orez – produs care și-a făcut cu supra-măsură „datoria”. Nu știam ce să mai fac, eram umflată, din ce în ce mai greoaie în mișcări. Partea proastă era că nici nu aveam la noi ceva medicație în acest sens. Fapt e că n-am mai trecut niciodată prin așa ceva. Și totuși, au început concursurile...

La primul, în orașul Chengdu, am ratat la bârnă, clasându-mă pe locul IX la individual compus. Nu reprezenta o „mare brânză”, dar măcar era departe, la capătul lumii. La al doilea, desfășurat la Whuan, am ieși pe locul III atât la sărituri, cât și la paralele. Și junioară, și la paralele – unde nu aveai loc de chinezoaice... După fenomenul Nadia, noi, româncele, suntem recunoscute ca fiind mai slabe la acest aparat. Uite că performam. Începeam să mă mișc...

Tot atunci, mi-am făcut niște prieteni americani, care m-au îndrăgit foarte mult. Curând după ce am ajuns înapoi, la Deva, am primit de la ei un pachet conținând niște superbe costume de gimnastică: materiale splendide, ușoare, se mulau pe corp și aveau niște culori minunate. La concursurile oficiale eram obligate să evoluăm în vestimentația de lot, dar altfel... cochetăria mă determina să afișez tot ce aveam mai frumos și mai personal. Altădată, s-a întâmplat să primesc cadou și piese de costum cu totul deosebite – pe unul chiar era inscripționat numele meu!

Acela a fost primul contact cu Extremul Orient, unde am stat trei săptămâni, având concursuri în diverse orașe. Interesant este că am fost privită, încă de atunci, cu multă simpatie și cu o căldură neobișnuită din partea spectatorilor. Apoi au urmat deplasări și concursuri tot la doi ani (în 1997 și 1999 – Campionatele mondiale), ocazii cu care mi-a făcut plăcere să regătesc aceeași atitudine prietenească față de mine. M-am întors de acolo încărcată de cadouri pentru colege, pentru mama și surorile mele. Atunci, dar mai ales la celelalte deplasări, când începusem să am și ceva bani, îmi făcea o plăcere teribilă să intru prin magazine sau bazare și să cumpăr daruri. Unele cu destinație precisă, altele nu... Aveam întotdeauna un fond de cadouri, păstrate pentru orice eventualitate: fie pentru vreo ocazie (aniversare, atenție,

mulțumire pentru cineva care mă ajutase sau sprijinise), fie pentru momentul în care apărea la lot vreo colegă nouă, ca să-i arăt că mă bucur de prezența ei și că se poate bizui pe mine acolo. Le uram bun venit astfel... Cât despre darurile pentru membrii familiei mele, tot ce le-am oferit a fost din suflet și în mod egal pentru fiecare, nu am făcut diferențe.

La întoarcere am aterizat direct la Bacău – unde aveau loc Campionatele Naționale de gimnastică. Nu am reușit vreo performanță deosebită, dar, pentru ceea ce făcusem în China, am fost învoită, după aceea, să stau câteva zile acasă, la Fălticeni. A fost un eveniment neașteptat și cu atât mai plăcut – îmi era întotdeauna dor de mama, de surori, chiar de străzile orașului și de vecini. Nu știu a cui a fost, o dată, ideea de a-mi cere să le arăt *live* unele exerciții. O făceam cu plăcere, în curtea școlii sau în spațiul din fața blocului. Iar ei, vecinii mei fălticeni – care de pe la ferestre sau balcoane, care coborâți pe alee –, mă aplaudau cu o căldură aparte; una pe care, în felul acesta, nu o întâlnisem niciodată în lume.

Prin forța împrejurărilor, revederile cu familia se răriseră. Mama și surorile mele veneau câteodată să mă vadă la concursurile din țară: Onești, Baia Mare. Pe de-o parte, mă bucuram, căci îmi era dor de ele; dar pe de alta... Nici n-aveam timp să stau cu ele, totul fiind pe fugă sau de la distanță. În plus, mă emoționeam și, slăbindu-mi concentrarea, evoluam mai slab. Așa că în cele din urmă le-am rugat să nu mai vină. Rămâneau transmisiunile TV și demonstrațiile din fața blocului, la bara de bătut covoare.

Bucuria de a reveni, de această dată, printre ale mele a fost umbrită de o suferință fizică destul de serioasă a mamei. Din relatările evazive, am crezut că a fost un accident rutier. Dar apoi, când a sosit Poliția acasă să o întrebe ce și cum, am înțeles că fusese victimă a încă unei „violente casnice” din partea soțului, care aruncase cu toporul după ea. Biata mama – ce soartă... ce și-a mai făcut și cu mâna ei!...